Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 224 601 van 2 augustus 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. VAN ZANDWEGHE**
Natiënlaan 44/1.1
8300 KNOKKE-HEIST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 11 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 maart 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN ROMPAY, die *loco* advocaat K. VAN ZANDWEGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2018 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. De arts-adviseur stelt op 19 februari 2019 een medisch advies op. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie verklaart de aanvraag ongegrond op 12 maart 2019. Dit is de bestreden beslissing:

"*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.10.2018 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :*

J. (...), M. (...) E. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Tunesië
geboren te Bousalem op 25.04.1984
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door J. (...), M. (...) E. (...) die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 19.02.2019)

Derhalve
1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 01.10.2018, die betrekking heeft op de medische toestand van J. (...), M. (...) E. (...). Met de medische stukken op naam van A. (…) D.(…) kan geen rekening gehouden worden aangezien de aanvraag 9ter d.d. 01.10.2018 enkel voor J. (...), M. (...) E. (...) werd ingediend. Het staat betrokkenen echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van A. (…) D.(…) eveneens in overweging zouden genomen worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Eerste middel: Schending van de motiveringsplicht juncto artikel 62 Vreemdelingenwet + schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van het motiveringsbeginsel. Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Anderzijds bepalen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Bovendien behoort het motiveringsbeginsel, volgens hetwelk de overheid haar besluiten goed moet motiveren, tot de beginselen van behoorlijk bestuur. Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of

onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier (zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999). De materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Uit het medisch advies van de arts-adviseur, waarop de bestreden beslissing is gesteund, blijkt evenwel dat de argumentatie niet deugdelijk is. Zo wordt erkend dat een hersenbloeding bij verzoeker werd vastgesteld. Een en ander wordt op heden steeds opgevolgd. Verwerende partij stelt evenwel dat er geen speciale verwikkelingen zijn. Nochtans blijkt uit de voorliggende stukken dat verzoeker nog steeds op regelmatige basis naar zijn neuroloog moet terugkeren om een en ander op te volgen. Anderzijds wordt helemaal niet verduidelijkt waarom de aandoening het reizen niet onmogelijk zou maken. Bijgevolg schraagt de 'vermeende' motivering de bestreden beslissing niet.
Ter illustratie:
"In casu kan niet worden betwist door verweerder dat hij op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoeker, namelijk zijn huwelijk met een inmiddels Belgische vrouw en van het bestaan van een gemeenschappelijk kind dat in België geboren werd.
Verweerder zal in de beslissing tot verwijdering van het grondgebied, naast de vaststelling dat het legaal verblijf van verzoeker is verstreken, ook de gezondheidstoestand, het hoger belang van het kind en het gezinsleven van verzoeker in rekening dienen te nemen en dienaangaande dienen te motiveren.
Indien verweerder van oordeel is dat deze elementen geen invloed hebben op de bestreden beslissing, dient hij zulks vast te stellen in de bestreden beslissing. Het is niet omdat verweerder van oordeel is dat de elementen waarmee hij wettelijk verplicht is rekening te houden, niet relevant zijn in casu, dat hij hierdoor ontslagen wordt van zijn verplichting tot het motiveren van de beslissing die hij neemt.
Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden. (Art. 62 vreemdelingenwet; art. 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen)." (Raad Vreemdelingenbetwistingen (9e k.) nr. 153.647, 30 september 2015, T. Vreemd. 2016 weergave), afl. 1, 79)

Wederom wordt doorgedramd over het feit dat in het thuisland een medische behandeling mogelijk is, maar nog steeds wordt niet verduidelijkt waarom het geen probleem is of zou zijn om te vliegen. Een en ander is pertinent en verzoeker legt alvast stukken voor die staven dat het allesbehalve aangewezen is om te vliegen. Verweerster dan wel haar adviserend geneesheer negeert dit en ontwijkt de pertinente vraagstelling. Het heeft er ten andere nog steeds alle schijn van weg dat het gaat om een 'type-advies' dat men lichtjes heeft aangepast aan het heel concrete verzoek van verzoeker. Een en ander komt er eigenlijk op neer dat het vorige advies werd overgenomen maar enkel sommige woorden werden veranderd en de verwijzen naar een zogezegde psychotische decompenstatie achterwege werden gelaten. Het lijkt er op dat men gewoonweg argumenten maakt ter staving van een bepaalde beslissing. Men neemt een beslissing om die vervolgens naargelang het uitkomt te argumenteren. Nochtans dienen alle elementen beoordeeld te worden en is het via die overweging dat men tot een bepaalde beslissing komt en niet omgekeerd. Het lijkt er op dat dit laatste is gebeurd. Een en ander heeft hoe dan ook tot gevolg dat de bestreden beslissing, waarin de aanvraag van verzoeker werd afgewezen als ongegrond, het motiveringsbeginsel schendt."

Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Schending zorgvuldigheidsbeginsel + redelijkheidsbeginsel.
De bestreden beslissing is evenmin zorgvuldig te noemen. Het zorgvuldigheidsbeginsel kan immers omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Gezien de bestreden beslissing op ondeugdelijke motieven steunt, kan de bestreden beslissing bezwaarlijk zorgvuldig worden genoemd. Evenmin werd er in deze redelijk gehandeld. Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Zoals reeds aangehaald, heeft verzoeker een hersenletsel dat hem verhindert om te reizen. Verzoeker heeft nooit beweerd dat dat hij in zijn herkomstland niet op adequate verzorging kon rekenen voor zijn letsel, maar wel dat dat letsel hem verhindert om te reizen. Zo hij zou gedwongen worden om te reizen, brengt dit zijn leven in het gedrang. Uit het medisch advies dat de bestreden beslissing ondersteunt, blijkt evenwel

niet dat er met dat specifieke element werd rekening gehouden. Het advies spitst zich enkel toe op het gegeven of er adequate verzorging mogelijk is in het herkomstland, hetgeen door verzoeker niet werd betwist. De bestreden beslissing waarin de aanvraag van verzoeker werd afgewezen, houdt dan ook geen rekening met de specifieke situatie van verzoeker. Wat meer is op geen enkele wijze wordt in concreto de door verzoeker voorgelegde medische attesten weerlegd. Een algemene overweging dat de medische attesten niet aanvaard worden weet dergelijke ingrijpende beslissing niet te schragen. Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd. De Dienst Vreemdelingenzaken betrekt in de bestreden beslissing geen elementen die toelaten de beslissing te beoordelen, laat staan te schragen. Het is dan ook evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het belang van verzoeker. De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hogergenoemde beginselen."

2.2. Gelet op de samenhang worden de twee middelen samen besproken.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de lezing van de middelen blijkt dat verzoeker zijn betoog toespitst op het gegeven of hij al dan niet in staat is om te reizen, meer bepaald met het vliegtuig. Dit blijkt uit volgend betoog: "*Verzoeker heeft nooit beweerd dat dat hij in zijn herkomstland niet op adequate verzorging kon rekenen voor zijn letsel, maar wel dat dat letsel hem verhindert om te reizen. Zo hij zou gedwongen worden om te reizen, brengt dit zijn leven in het gedrang. Uit het medisch advies dat de bestreden beslissing ondersteunt, blijkt evenwel niet dat er met dat specifieke element werd rekening gehouden. Het advies spitst zich enkel toe op het gegeven of er adequate verzorging mogelijk is in het herkomstland, hetgeen door verzoeker niet werd betwist.*"

Verzoeker betwist dus niet de vaststelling van de arts-adviseur: "*Wel zit hij nog met een hoge bloeddruk die verder moet opgevolgd worden door huisartsen en een cardiologisch advies moet tot de mogelijkheden behoren. Er waren recent geen nieuwe hospitalisaties noch speciale verwikkelingen. Wel zou het aangewezen zijn om betrokkene verder te kunnen opvolgen in het thuisland Tunesië door artsen, waaronder indien nodig een cardioloog*."

Verzoeker laat bovendien na toe te lichten waaruit de speciale verwikkelingen dan wel zouden bestaan. Net zoals verzoeker aangeeft, blijkt dat de arts-adviseur de opvolging inderdaad nog noodzakelijk acht doch vaststelt dat deze opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Tunesië.

Verzoeker meent dat het reizen een probleem vormt. Hij betoogt dat in het medisch advies niet duidelijk blijkt waarom de aandoening het reizen niet onmogelijk zou maken.

De arts-adviseur besluit dienaangaande in het medisch advies van 19 februari 2019: "*Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegd medische dossierstukken blijken er geen objectieve medische argumenten dat er bij de betrokkene sprake zou zijn van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg*."

De arts-adviseur heeft uitdrukkelijk gemotiveerd dat er geen objectieve medische argumenten zijn dat er bij verzoeker sprake zou zijn van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen. Verzoeker maakt het tegenovergestelde niet aannemelijk. Nergens in de middelen geeft hij in concreto aan uit welk stuk zou moeten blijken dat hij niet kan reizen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de gegevens die niet eerder aan de gemachtigde ter kennis werden gebracht, thans ook niet in acht kunnen worden genomen. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen. In zoverre verzoeker wijst op het afwezigheidsattest van 24 september 2018 van dr. B. (…), merkt de Raad op dat verzoeker 100 % onbekwaam werd bevonden om te reizen tot en met 31 december 2018. Het medisch advies is opgesteld op 19 februari 2019 zodat de arts-adviseur terecht geen actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen heeft aanvaard en er terecht van uit is gegaan dat verzoeker kan reizen.

Verzoeker verwijst verder nog naar rechtspraak van de Raad. Deze rechtspraak heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel en een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing betreft geen verwijderingsmaatregel: artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is dus niet van toepassing.

De arts-adviseur heeft zich bij het opstellen van zijn advies gesteund op de medische attesten die door verzoeker zelf overgemaakt werden. Er is geen sprake van een '*type-advies'*. De motieven in de bestreden beslissing zijn geen standaardmotivering. Zij hebben betrekking op de specifieke situatie van verzoeker en op de in de aanvraag ingeroepen elementen. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden. De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verzoeker verwijst ten slotte naar een advies van 13 december 2018. Dit betoog is niet dienstig aangezien ze geen betrekking heeft op de bestreden beslissing. Een eerdere beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingetrokken op 30 januari 2019 en is dus niet meer in het rechtsverkeer aanwezig.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling door de arts-adviseur, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de ernst van de medische aandoeningen dan de beoordeling die door de ambtenaar-geneesheer werd gemaakt. Het onderzoek van deze andere medische beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort, enerzijds, alsook tot een medische appreciatie die enkel toekomt aan de ambtenaar-geneesheer, anderzijds. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoeker met zijn kritiek niet aan dat de ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

De twee middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
mevr. H. CALIKOGLU,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
H. CALIKOGLU	M. MILOJKOWIC